

Arrest

nr. 113 951 van 19 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Kopal in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. Uw vader was taxichauffeur voordat hij in hoet 1387 (februari-maart 2009) begon te werken als chauffeur voor ingenieurs voor het bouwbedrijf ODAS. Dit bedrijf was een buitenlandse basis in de regio van Kotawal in uw district aan het bouwen. Twee maanden nadat hij begonnen was bij ODAS kreeg hij een dreigbrief van de taliban. Hij meldde dit op het districtshuis maar daar zeiden ze dat ze niets konden doen. Uw vader bleef verder werken bij ODAS. In saur 1388 (april-mei 2009) reed hij met zijn wagen op een berm bom waarbij hij en vier ingenieurs die hij vervoerde omkwamen. Drie of vier maanden later besloot u zich in te schrijven in het Afghaanse Nationale Leger (ANA) om uw gezin te onderhouden. U vroeg uw taskara

aan en ging ermee naar het rekruteringscentrum in Jalalabad. Daar lieten ze u echter niet toe om u in te schrijven omdat u nog minderjarig was. Enkele maanden later vertrok u om twee uur 's nachts naar de bergen om hout te sprokkelen. Daar zag u in de verte een groepje taliban waarna u het op een lopen zette. U bent daarop met uw familie verhuisd naar uw oom in Jalalabad. Uw oom heeft vervolgens een smokkelaar gezocht waarna u uit Afghanistan vertrok. Na uw vertrek is uw familie opnieuw naar uw dorp verhuisd. U vroeg op 11 mei 2011 in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara, een document van het ministerie van Werk, Sociale Zaken, Martelaren en Invaliden en een dreigbrief van de taliban neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen aangaande uw problemen met de taliban zijn immers dermate incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo liet u in de vragenlijst van het CGVS optekenen dat u gezocht werd door de taliban omdat zij te weten waren gekomen dat u na de dood van uw vader zou gezworen hebben om wraak te nemen (vragenlijst CGVS, p. 3). Op het CGVS verklaart u echter dat de taliban u zoeken omdat u zich had proberen in te schrijven in het ANA (CGVS, p. 6). U verklaart in dit verband dat men u tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw verhaal niet volledig liet vertellen (CGVS, p. 7). Dit weet maar weinig te overtuigen, temeer daar u bij de aanvang van het gehoor op het CGVS verklaarde dat alles goed was verlopen op het interview op de DVZ (CGVS, p. 1).

Voorts zegt u dat u zich ging inschrijven in het ANA in Jalalabad maar dat men in het rekruteringscentrum aan de hand van uw taskara zag dat u nog maar 14 jaar was en dat u zich daardoor niet kon inschrijven (CGVS, p. 6). Uw taskara is echter pas uitgegeven enkele maanden nadat u zich zou hebben ingeschreven. De datum van afgifte is 25 aqrab 1388 (16 november 2009) terwijl u verklaart naar Jalalabad te zijn gegaan om u te gaan inschrijven rond assad of sambula 1388 (augustus-september 2009). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt stelt u dat u uw taskara tegelijk bent gaan afhalen wanneer u zich ging inschrijven in het leger, hetgeen de tegenstrijdigheid geenszins verklaart (CGVS, p. 12).

Ook over de gebeurtenissen sinds uw vertrek uit Afghanistan zijn uw verklaringen onderling tegenstrijdig. Zo zegt u in het begin van het gehoor dat de taliban een jaar geleden – datum gehoor is 3 juli 2013 – een eerste keer na uw vertrek naar u thuis zijn gekomen op zoek naar u en daarna nog eens 1 of 2 keer (CGVS, p. 5). De laatste keer zou dan 3 of 4 maanden geleden geweest zijn (CGVS, p. 5). Later zegt u dan opeens dat ze een of twee maanden na uw vertrek – ongeveer februari 2010 – een eerste keer zijn langs geweest bij u thuis, wat een verschil is van 2 jaar (CGVS, p. 9). Wanneer u er dan op gewezen wordt dat de taliban een eerste keer 1 of 2 maanden na uw vertrek bij u thuis zijn gekomen en een laatste keer 3 of 4 maanden geleden, en u gevraagd wordt wanneer die derde keer zou zijn geweest kan u louter zeggen dat uw moeder u alleen had gezegd dat de taliban 2 of 3 keer zijn langsgekomen (CGVS, p. 10). Verder is het weinig aannemelijk dat, indien de taliban u zoeken, zij gewoon 2 of 3 keer in een periode van enkele jaren bij u thuis langskomen, van achter een gesloten deur vragen waar u bent en dan weer weggaan (CGVS, p. 5).

Over het werk van uw vader blijken uw verklaringen op de DVZ en op het CGVS eveneens weinig coherent. Zo verklaarde u op de DVZ dat uw vader werkte voor een bouwbedrijf, waarvan u zich de naam niet meer herinnert en dat bezig was met een project in een Amerikaanse basis (vragenlijst CGVS, p. 3). Op het CGVS zegt u dat hij werkte voor het bouwbedrijf ODAS dat zelf een buitenlandse basis aan het bouwen was maar dat deze niet afgewerkt was (CGVS, p. 4). Dergelijke verklaringen vallen moeilijk met elkaar te rijmen. Het betreft hier geen detail, maar het werk van uw vader, omwille waarvan hij gedood zou zijn en u zelf later ook problemen ondervond die leidden tot uw vlucht uit het land van herkomst.

Verder roept het verloop van uw relaas zoals u het schetst ernstige vragen op. Zo verklaart u dat u taliban tegenkwam in de bergen wanneer u hout ging sprokkelen. U bent dan naar huis gevlucht en bent vervolgens met uw familie verhuisd naar uw oom in Jalalabad. U kon het huis niet verlaten en na enkele weken bent u dan uit Afghanistan vertrokken (CGVS, p. 6 en 7). Er is echter geen enkele aanwijzing in uw verhaal dat de taliban in de bergen naar u op zoek zouden zijn geweest en dat ze u niet louter per toeval tegen in de bergen tegenkwamen. U verklaart overigens zelf dat de bergen de plaats was waar ze altijd verblijven (CGVS, p. 9). U was bovendien te ver om iemand te herkennen en heeft het meteen, wanneer u hun wapens en tulbanden zag, op een lopen gezet (CGVS, p. 9). Daarna is er niets meer gebeurd met de taliban voordat u uw land ontvluchtte (CGVS, p. 7). Het feit dat u na een naar alle waarschijnlijkheid toevallige ontmoeting met de taliban – omdat u naar de bergen ging waar zij

verblijven – zonder verdere aanleiding, meteen met heel uw familie naar Jalalabad bent verhuisd, daar het huis nooit heeft verlaten en na enkele weken uit Afghanistan bent vertrokken is maar weinig aannemelijk.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en de kopie van de taskara van uw vader heeft betrekking op uw identiteit en herkomst, die hier niet onmiddellijk betwist worden. Wat betreft de dreigbrief van de taliban en het document van het ministerie van Werk, Sociale Zaken, Martelaren en Invaliden dient gezegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een vestigingsalternatief in het district Jalalabad kan vinden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Hieruit kan worden geconcludeerd dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet is.

Voor wat de redelijkheid van dit vestigingsalternatief betreft dient te worden vastgesteld dat u een alleenstaande jongeman bent en drie graden in een cursus voor lezen en schrijven hebt gevolgd (CGVS, p. 5). Uw vader werkte jarenlang als taxichauffeur tussen Deh Bala en Jalalabad (CGVS, p. 4). Verder blijkt u een oom te hebben, bij wie u logeerde, en die woont in Jalalabad en werkt als veehandelaar. Met dit werk verdiende hij voldoende om het grootste deel van uw reis, 295000 Afghani (5300\$), te betalen (CGVS, p. 11). Er kan dan ook worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Jalalabad, een bestaan uit te bouwen.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen.

Gevraagd naar deze mogelijkheid verwees u tijdens het gehoor naar de problemen die u er kende met de taliban. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot deze elementen, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. U verwijst verder nog naar de financiële middelen van uw familie (CGVS, p. 11). Gezien uw oom als veehandelaar het grootste deel van uw reis betaalde kan ook hieruit geconcludeerd dat hij een voldoende financieel vermogen heeft en u bovendien bij hem terecht kan.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker verklaarde Afghanistan te hebben verlaten omwille van het feit dat hij gezocht wordt door de taliban. Verzoekers verklaringen aangaande zijn problemen met de taliban zijn echter dermate incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Verzoeker liet immers in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal optekenen dat hij gezocht werd door de taliban omdat zij te weten waren gekomen dat hij na de dood van zijn vader zou gezworen hebben om wraak te nemen. Bij het Commissariaat-generaal verklaarde hij echter dat de taliban hem zoeken omdat hij zich had proberen in te schrijven in het *Afghan National Army* (ANA) terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken hierover met geen woord gerept heeft. Verzoekers betoog dat het niet dient te verbazen aangezien kandidaat-vluchtelingen bij de Dienst Vreemdelingenzaken altijd worden aangemaand om het kort te houden kan geenszins overtuigen. Niet enkel gaat het hier om twee totaal verschillende elementen, de dood van zijn vader wreken of in dienst treden bij het ANA, bovendien worden de antwoorden van deze vragenlijst nadat deze volledig ingevuld werd opnieuw overlopen met de asielzoeker die zich vervolgens akkoord verklaart met de inhoud door deze lijst te ondertekenen, hetgeen *in casu* gebeurde. Bovendien

verklaarde verzoeker bij de aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was (gehoorverslag, 1).

Verzoeker legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af over het werk van zijn vader. Zo verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader werkte voor een bouwbedrijf waarvan hij zich de naam niet meer herinnerde maar dat bezig was met een project in een Amerikaanse basis (vragenlijst, 3). Bij het Commissariaat-generaal verklaart verzoeker dat zijn vader werkte voor het bouwbedrijf ODAS dat zelf een buitenlandse basis aan het bouwen was die nog niet afgewerkt was (gehoorverslag, 4). Op geen enkel ogenblik is er sprake van een Amerikaanse basis, wel in tegendeel: verzoeker verklaarde bij het Commissariaat-generaal dat het een basis voor buitenlanders was maar dat hij verder niet vroeg aan zijn vader wat voor basis dat was. Dergelijke verklaringen vallen moeilijk met elkaar te rijmen. Het werk van verzoekers vader ligt bovendien aan de basis van het asielrelaas van verzoeker. Ten gevolge van dit werk is verzoekers vader immers gedood en zou verzoeker vervolgens zelf ook problemen gekregen hebben die uiteindelijk leidden tot zijn vlucht uit het land van herkomst.

Ten slotte kan worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij de taliban tegenkwam in de bergen wanneer hij hout ging sprokkelen. Er is echter geen enkele aanwijzing in verzoekers relaas waaruit zou kunnen blijken dat de taliban in de bergen naar hem op zoek waren. Vooreerst verklaart verzoeker zelf dat de bergen de plaats was waar de taliban altijd verblijven. Verzoeker verklaarde voorts dat zij zich op verre afstand van hem bevonden, zodanig ver dat hij niemand kon herkennen, "*Kende je hen? Nee, omdat ze waren op afstand, van hun uiterlijk begreep ik dat ze taliban waren, ik wist niet of ze van dorp waren of van ergens anders.*" (gehoorverslag, 9). Dat de taliban verzoeker zouden herkend hebben vanop deze verre afstand lijkt dan ook onwaarschijnlijk. Daarna zou er niets meer gebeurd zijn met de taliban voordat verzoeker zijn land ontvluchtte (*Ibid.*, 7). Terecht kon de bestreden beslissing dan ook besluiten dat het feit dat verzoeker na een, naar alle waarschijnlijkheid toevallige ontmoeting met de taliban zonder verdere aanleiding, meteen met heel zijn familie naar Jalalabad verhuisde, daar het huis nooit heeft verlaten en na enkele weken uit Afghanistan is vertrokken, maar weinig aannemelijk of geloofwaardig is.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade als gevolg van het geweld in Afghanistan oordeelde de commissaris-generaal met recht dat er voor verzoeker in elk geval een veilig intern vestigingsalternatief openstaat in Jalalabad in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft er immers een oom, veehandelaar bij wie hij een tijdlang logeerde. Zijn oom, een niet onbemiddeld man, betaalde overigens het grootste deel van zijn reis, meer bepaald 295000 Afghani, omgerekend 5300\$ zodat kan worden aangenomen dat verzoeker terecht kan bij zijn oom bij wie hij op socio-economisch vlak kan terugvallen. Dat zijn oom in geen geval de intentie heeft om hem daar te steunen zoals verzoeker beweert, is een loze *post factum* verklaring die gelet op het voorgaande niet kan overtuigen.

De analyse van de commissaris-generaal inzake de veiligheidssituatie in Jalalabad, toegevoegd aan het administratief dossier is gebaseerd op een hoeveelheid van verschillende objectieve bronnen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren

incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*, 23-24, 21 maart 2013). De artikelen die verzoeker bijbrengt over aanslagen in de stad Jalalabad doen aan deze analyse geen afbreuk. Ze bevestigen immers dat de aanslagen gericht zijn tegen *high profile* doelwitten (*in casu* de Indiase ambassade) en dat het geweld bijgevolg niet willekeurig is.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval concrete omstandigheden zijn waardoor het voor hem "onredelijk" zou zijn om zich te hervestigen in Jalalabad.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER